

CINE DECONTEAZĂ TIMPUL PIERDUT? *

500 tineri de la I.P.R.O.M.E.T., filatura
Dacia, Combinatul poligrafic „Casa Scitei”
I. P. R. S. Băneasa, Politehnica, Liceul J. L.
Caragiale, răspund la întrebările:

Studentul și „delapidatorul” timpului său

Pentru a ne continua raidul prin facultățile și institutele de învățământ superior din Capitală l-am cooptat în echipa de reportaj pe corespondentul nostru voluntar, studentul Victor Rareș de la Facultatea de filozofie. Primul popas îl facem prin bibliotecă. S-ar părea că aici, în liniștea adică și intelectuală a sălilor de studiu, timpul nu mai are dimensiuni. Dar iată ce ne spun studenții: „La bibliotecă pierd aproximativ 20 de minute cu schimbarea volumelor” (Ene Alexandrescu — energetică, anul III); „Bibliotecarele ar trebui să-și depene anamnițele și discuțiile în propriul lor timp liber și să ne dea cărțile cerute mai repede” (Radu Honoriu — geografie, anul III); „Mi-am pierdut o dimineață întreagă așteptând o revistă” (Popescu Marius — filozofie, anul III).

La cantinele studențești „Grozăvești” și „Regie” ne-am dus, ca să spunem așa, la sigur. Ascultasem fără voia noastră relatările unui student care-și povestea cu haz perilele de la orele prinzului. Cantina „Grozăvești” are trei linii de autoservire dar nu funcționează decât două — a treia servind probabil drept etalon de curățenie și obiect de discuții aprige cu administrația (A. Rizea, drept, anul III). „Când, după 40 de minute de așteptare, ajungi la linia de autoservire constăți că s-au terminat făcile sau tacmurile” (C. Speranția, biologie, anul I). O situație asemănătoare am găsit la cantina „Victoria” unde se servește masa doar la una din linii — a doua existând doar formal. Rezultatul: o condiție însemnată, ca și la cantinele „Regie” și „Buzzești”. „Pierd circa 2 ore pe zi la cantină” ne declară Cristea Pompiliu de la energetică, anul II B și ceea ce este mai trist este faptul că în situația sa se află sute și sute de studenți. Rezolvările le-am găsit pe loc. În discuțiile cu studenții. Iată numai câteva dintre ele: La fiecare linie să servească 3 persoane, (și nu 4 — așa cum se întâmplă) pentru că nu există în apropierea respectivelor cămine nici un fel de punct comercial. Studenții care țin regim alimentar pierd mult timp cu deplasările la unica cantină dietetică din oraș. Există o singură excepție: la Institutul de construcții. Un student de la construcții ne spunea: „La noi, fiecare cantină are și meniu de regim. Directorul administrativ este mal înțelegător, pentru că este bolnav de ulcer”. Auzindu-l, un coleg de-al său de la drept spunea nu fără haz: „Oare tre-

tinelor supraaglomerate ale Politehnicii s-ar putea face un transfer de studenți la cantina „Cotroceni” care nu funcționează la întreaga capacitate proiectată. Soluții, după cum se vede, există. De ce oare nu le-au găsit și cei în drept?

Caruselul deplasărilor inutile

Orarul de studiu îmbracă uneori forme ciudate. Iată un exemplu: studenții din anul III A al Facultății de electronică au marțea cursuri în str. Polizu de la orele 7,30, de la 9,30 în str. Furtună, iar la 11,30 revin în Polizu. Vinerea, la 7,30 sînt prezenți la curs în Calea Victoriei, iar la 9,30 o săptămână e curs în Polizu alta în Bd. 1 Mai pentru că la 11,30 să se plece înapoi în Calea Victoriei. Imaginați-vă acest transfer zilnic de studenți care trebuie să sosească punctual la ore, călătorind în alt de nepunctuale autobuze și tramvaie bucureștene. Anomaliile asemănătoare se găsesc și la alte facultăți: „Pentru un curs pe care îl avem la Institutul Agronomic pierdem marțea și joia câte două ore cu transportul” (Predescu Angela, biologie, anul III); „Ferestrele de mică durată dintre cursuri nu avem cum să le folosim și în consecință le pierdem în mod inutil” (Albu Mihai, economia generală, anul IV). „Pierdem mult timp din pricina defectuilor în organizarea orarului. Sînt zile cînd avem 10 ore de curs — marțea, vinerea, iar în alte zile numai două ore — joia. (Bitev Mircea, geologie, anul III). Un ciudat „schimb de locuință” care a avut loc de curînd l-a mutat pe studenții de la geografie, care sedeau în căminul „Carpați” (vizavi de facultate, tocmai la „Grozăvești”. Și, în compensație, studenții de la biologie (care sedeau lângă facultate, la „Grozăvești”) au fost trimiși la „Carpați”. Se poate oare concepe o mutare mai anapoda ca aceasta? Tot la caruselul deplasărilor inutile trebuie adăugate drumurile pe care studenții din marile complexe Regie, Grozăvești, Agronomie, trebuie să le facă pentru micul cumpărături (rechizite, papetărie, alimentară, cofetărie, țigări etc.) pentru că nu există în apropierea respectivelor cămine nici un fel de punct comercial. Studenții care țin regim alimentar pierd mult timp cu deplasările la unica cantină dietetică din oraș. Există o singură excepție: la Institutul de construcții. Un student de la construcții ne spunea: „La noi, fiecare cantină are și meniu de regim. Directorul administrativ este mal înțelegător, pentru că este bolnav de ulcer”. Auzindu-l, un coleg de-al său de la drept spunea nu fără haz: „Oare tre-

bule să le dorim și administrațiilor noastre o boală de stomac pentru a organiza un meniu dietetic?” (Udrea Gheorghe, anul III). Și pentru că am vorbit despre dietă să trecem și prin policlinica studențească. „De câteva luni de zile nu reușesc să ajung la medicul de care am nevoie” ne declară în sala de așteptare Avram Niculina, anul II B, energetică. Constatăm cu ochii noștri că programările nu se respectă, mulți medici lipsesc de la cabinet. „Prefer să mă tratez singur. Timpul meu valorează mai mult decît o pastilă antigripală”. (Ion Muresan, energetică, anul II A). „La policlinica „Regie” — ne spune Dimitriu Radu, energetică, anul III A — trebuie să fii prezent la orele 7 dimineața pentru a reuși să intri la 12 la tratament”. „O formalitate inutilă, care ne răpește mult timp este practica birocratică prin care un certificat medical eliberat de policlinica studențească nu este valabil decît cu viza total formală a cabinetului medical al institutului de care aparții” (N. Călin, geologie, anul III).

Valoarea timpului liber cînd ai 17 ani

La vîrsta marilor descoperiri, valoarea timpului liber nu poate fi măsurată. Ea înseamnă în primul rînd cunoaștere. De aceea toți elevii din clasele

superioare cu care am stat de vorbă ne-au mărturisit criza lor de timp și, paralel, nevoia pe care o simt pentru o mai bună organizare și folosire a acestuia. „Vreau să învăț bine, să citesc cărți bune, să văd spectacole, filme, să ascult un concert, să mă plimb. Mai pot vorbi în cazul acesta de timp liber? — ne mărturisea Ilie Marieta din clasa a XI-a. La întrebarea „cine vă fură timpul?” răspunsurile s-au grupat pe câteva canale. Iată-le:

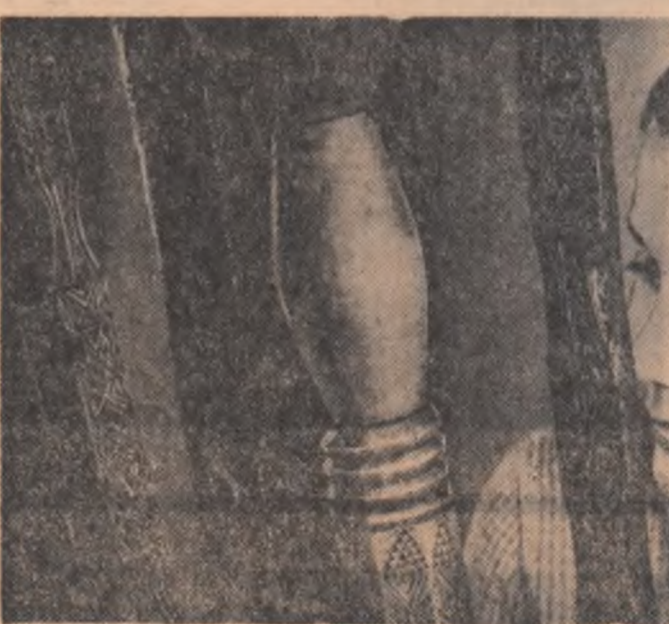
„Rețeaua slabă de librării, papetării, de rechizite școlare. Librăriile sînt mai toată ziua în inventar” (Cadeț Ildi, clasa a XI-a). „Librăriile nu sînt toate bine aprovizionate, iar adeseori în bibliotecă nu găsești ce-ți trebuie”. (Ștan Aurelia, clasa a XI-a). „Pentru un caiet mergi din librărie în librărie, pentru ca după 2-3 ore să te întorci acasă învingătoare, cu trofeul — un caiet cu 20 de file” (Gabriela Dragomirescu, clasa a XI-a).

„Pierd mult timp cînd mă trimiț părinții la cumpărături” (Dinulescu Virginia clasa a XI-a). „Cumpărăturile în oraș imi iau o groază de timp și asta din vina celor care nu aduc la vreme mărfurile de sezon cît și a unei publicități defectuoase încît nu știi de unde să cumperi un produs sau altul” (Șaran Ana, clasa a X-a).

Ancheta noastră se oprește aici. 500 de tineri și tinere din București au fost întrebați și au răspuns. Dar „biografia” timpului pierdut nu s-a încheiat și invităm cititorii ziarului nostru să ia parte la continuarea anchetei: „Cine decontează timpul pierdut”, rugîndu-i să răspundă la următoarele întrebări:

- Cum folosiți timpul dumneavoastră liber?
- Unde și cum vă este răpită o parte a timpului dumneavoastră liber?
- Ce propuneri aveți?

Anchetă realizată de
VICTOR CONSTANTINESCU
ATANASIE TOMA

Comori de artă dădăc în săli muzeale

Maistrul Petre Răduceanu de la F.R.B. II din Capitală explică elevilor de la Școala profesională, care fac practică în fabrică, procesul de lucru la secția bataje
Foto: N. STELIORIAN

SUPERPRODUȚIA ȘI SUBPRODUȚIA

Nina Cassian

În copilăria mea existau în București un număr de cinematografe de mîna a treia care programau în exclusivitate filme de aceeași mîna, western-uri mediocre, producții polițiste sau de groază, un repertoriu la care nu participau actori de rîsunet și care se urmărea în tre două trenuri, pentru a scăpa de o ploaie torențială, sau în momente de oboseală a spiritului.

Asăzi, datorită, printre altele, mijloacelor tehnice și cerințelor unui anumit public cu sensibilitate artistică locită sau chiar dispersată, astăzi de producții mediocre s-au dilatat nemăsurat ajungînd „superproducții”. Vedetele colaborează la ele cu o lacomă nonsalanță, rețetele sînt enorme pe măsura cheltuielilor, iar genul ca atare crește cantitativ, într-o superproducție simpatomătică. Un anumit ritm al vieții occidentale, repediția succesului în vederea acumulării de bunuri materiale care nu mai lasă timp aspirației spre cercetarea valorilor intelectuale și culturale, o anumită blazare și abrutizare a resorturilor emotive stimulează apariția paradoxală a unor nimicuri colosale, a unor rudimente de substanță

amplificate fastuos — prin mari deslășurări de forțe tehnice, prin decoruri, mulți filmi, averse de strassuri și de ține, atrocități de vopsea și apoteoze bomboniere.

Cînd un actor de renume joacă într-un astfel de film, el e adeseori redus la o gestică și o mimică surmădă, de tablou viu înaintea suprafețelor unor texturi de o reducere de gîndire superficială interzicîndu-i-se orice nuanțare.

Și totuși, superproducțiile au apărut în mod firesc, o dată cu dezvoltarea mijloacelor cinematografice și chiar a unei anumite nevoi de spectaculos la care însă nu are nimic de a face cu nevoia de superficialitate a celor despre care am vorbit mai sus. Anvergura și monumentalitatea pot constitui date artistice demne de toată stima; narațiunea palpantă, peisajistica amplă, cuprinderea panoramică a unui eveniment important, vitalitatea coloristică, ba chiar verva de divertisment, sînt tot atît de calități posibile, cînd regizorul și echipa lui vor și sînt în stare să facă artă.

Superproducții a făcut și Vajda, superproducții au fost și „Cartouche” și „Can-Can”, pentru superproducții se pretează și Dumas și Hugo. Unele dintre ele sugerează marea, altele se caracterizează prin aventuros și fantastic, altele, în sfîrșit, pun accentul pe palpitant, pe umor etc.

A nega necesitatea „genului distractiv” sau a-l trata cu dispreț indică rigiditate și îngustime de concepție și de gust. Desigur, nu orice superproducție este distractivă. Am insistat însă asupra filmului „format mare” pentru că atracția lui este și ea foarte mare, prin întregul ei cortegiu de momeli, ispite și capcane.

Am urmărit discuțiile în presă în legătură cu cea Angelică despre care titlul prelinde că ar fi „minunată” și am constatat, în răspunsurile unor tineri apărători ai filmului o doză de naivitate și de simpatie (poate pe alocuri, simpatie) în căutarea argumentelor pro. Astfel, unul din ei, se mărturisea atras de contextul „istoric” al filmului. Desigur, cînd în producția de felul celei pomenite, „contextul” istoric nu e nici măcar un „subtext” ci un simplu „pretext”, fiind tratat și acesta în marea majoritate a cazurilor, în mod pur și simplu eronat. Cu aspecte nu rareori ridicule „Elena din Troia”, „Cleopatra”, „Ben-Hur”, „Regina din Saba”, istoria, biblia, legenda, totul devine un simplu nucleu operetistic pentru fotografierii unei acțiuni elementar frumoase, într-un fel de paradă a model pe cont propriu, cu punctul culminant în toaleta

cea mai transparentă, pentru mascare cu morți și răniți care cad de pe cal scofină același rîcnet convențional, pentru un pilores care respectă foarte puțin documentul în favoarea efectului revulsiv.

Un alt tînr susținea că „discutația Angelică” l-ar fi dat satisfacție „triumfului dreptății”. Dar e evident că mai toate filmele de această factură duc la victoria „binei” asupra „răului” numai că nu înțotdeauna conținutul corespunde de denumiri, iar conținea nu e datorită complexității termenilor, ci, dimpotrivă, trairii acestora „la intimpiere”, fără alte criterii decît cel comercial și senzational.

În sfîrșit, trebuie spus că nici atitudinea pedantă vestust moralizatoare a unor comentarii nu e de natură să atenueze înaltul dintre cei care consideră „Femeia nisipurilor”, o capodoperă și cei care, la același film rid în mod necuvincios, la momentele cele mai dramatice.

Așa cum există literatură distractivă și muzică distractivă există și film distractiv. Exigențele pe care le adresăm privesc înțuța lui artistică, bunul gust, calitatea lui educativă. Așa cum ar fi greșit să se creeze un raport de opoziție între muzica clasică și muzica ușoară, nu trebuie opus nici filmul „serios” de adîncime de concepție, filmului distractiv.

Frecvențarea unuia sau a altuia în, ca să zic așa, de buna gospodărie a necesităților psihice a spectatorului. De aceea, el trebuie să aibă de unde alege. E vorba, deci și de buna gospodărie a programării filmelor pe ecranele noastre, problema îndelung discutată cu direcția distuzării. E într-adevăr normal ca, uneori, săptămîinile să fie acaparate de platitudinii și divertismente ieftine pe ecranul lui sau, după cum am arătat ar fi să se proiecteze într-o săptămîină la toate cinematografele, numai filme de război.

Lupta împotriva prostului gust, a falsului erotism, a sărăciei de sentimente și de idei, lupta cu inerția sulțetească și intelctuală a unei părți a spectatorului și revine în mare măsură criticii cinematografice. Recenziile, analizele ample, conținerile cu exemplificări, încă insuficiente, ar contribui la stabilirea unor criterii și a unei ierarhii valorice în această artă care, meritîndu-și deplin numele, rămîne și cea mai populară.

CARTEA DE EDUCATIE MUZICALA

„Muzică și literatură”

Publicist de largă informație, Emil Manu a fost adesea preocupat în ultimii ani, în revistele de specialitate, de descoperirea și sublinierea relațiilor stabilite între mari reprezentanți ai literaturii românești și fenomenul muzical.

Continuînd aceste preocupări, Emil Manu ne oferă de astădată o amplă antologie, substanțială comentată, cuprinzînd o suită de eseuri asupra muzicii extrase din lucrările sau publicistica semnata de Tudor Arghezi, George Bacovia, Lucian Blaga, Geo Bogza, Dan Belta, George Călinescu, Anton Holban, Nicolae Iorga, Camil Petrescu, Mihail Bălea, Mihail Sebastian și Tudor Vianu.

De la celebrele tablete ale lui Arghezi despre Enescu și Luchian sau comentariile din „Croniclele optimiste” ale lui Călinescu la „elogiul” făcut de Geo Bogza Triplului concert al lui Paul Constantinescu și capitolule dedicate muzicii în „Estetica” lui Tudor Vianu, cititorul are la dispoziție 250 de pagini din cele mai frumoase gîndiri despre muzică notate de scriitorii români.

Din păcate, în dorința de a integra în cea mai mare măsură în cuprinsul antologiei doar pagini care demonstrează strădaniile unor scriitori de a crea în publicistica noastră o problematică filozofică a muzicii (unele dintre ele de mal mic interes) îngrijitorii editurii, nu ne-a oferit valoroase fragmente de cronici din zilele vremii în care Arghezi vorbește, de pildă, despre „Năgasta” lui Șabine. Drăgoș sau valoarea unor căntăreți de talia lui Folcuș, corespondențele lui Blaga, despre succesele unor artiști români în străinătate (vezi colecția revistei „Muzica” din 1922), însemnările din „Neamul românesc”, în care Nicolae Iorga ne construiește rolul pe care-l au în cultura românească compozitori ca George Dima etc.

„Sonatele pentru pian Beethoven”

„Sonatele pentru pian Beethoven” — un titlu care la prima vedere se adresează specialistului, pregătirea estetică, Edwin Fischer, unul dintre cei mai mari pianști ai veacului, este însă taină de toate un glândor, un poet, un pianist preocupat de arta muzicală în totalitatea manifestărilor ei, un artist care înțeleg necesitatea popularizării în mase a marilor valori ale artei.

Cele nouă prelegeri înțute în vara anului 1945, vin astfel să ne prezinte nu numai coordonatele firecurei dintre cele 32 de sonate pentru pian (laborator al înțregii muzici beethoveniene, și una din culmile istoriei muzicii universale) — ci conturează totodată ansamblul operii „Titanului”, cu largi investigații în studiul formelor și mijloacelor folosite de compozitor în întreaga sa operă.

Prelegerile lui Edwin Fischer dezvăluie cititorului, pe de o parte caracteristicile esențiale ale firecurei dintre cele 32 sonate beethoveniene, iar pe de altă parte pentru pian (laborator al înțregii muzici beethoveniene, și una din culmile istoriei muzicii universale) — ci conturează totodată ansamblul operii „Titanului”, cu largi investigații în studiul formelor și mijloacelor folosite de compozitor în întreaga sa operă.

Prefata de prof. Maria Cernovodanu, traducerea în limba română a prelegerilor pianistului elvețian, prezintă un remarcabil eveniment editorial.

IOSIF SAVA

Finețe, rezistență, precizie de ordinul zecimilor de milimeetri, iată calitățile care peiele și utilajele care poartă marca Uzinei „Vulcan” se iac cunoscutute atît în țară cît și peste hotare. În fotografie: Muncitorii Sînbu Vasile și Uritu Constantin, lucrînd la sudarea automată la conductele de apă destinată Termocentralei Borzești

DIN OBICEIURILE POPORULUI ROMÂN

Din totdeauna nunta l-a apărut poporului nostru ca o sărbătoare; cu petrecere, cu cîntec, cu veselie colectivă, cu un întreg ceremonial în întîmplînă nuntășii pe cei doi tineri care-și unesc viețile. Iată de ce nunta își are, deci, aspectul ei ritual propriu. O întreagă colectivitate umană participă la realizarea firecii celor doi, mirele și mireasa; într-un spirit de într-ajutorare firească, sănătoasă, de lungă tradiție, vin cu daruri la tinerii căsătorii, nuntașii iau parte la petrecerea în cinstea lor, în fond în cinstea afirmării puterice a vieții pe care-o reprezintă căsătoria: „Așa-l legea din bătrîni / din bătrîni, din oameni bun”.

Se poate vedea aceasta și în proza populară epică, în parțile ei cea mai întinsă, cea a basmelor, al căror sfîrșit și de cele mai multe ori reprezentat de căsătoria voinicului cu a-leasa inimii sale; toate încercările pe care flăcăul și fata le suferă, sînt în fond ocazii de a-și dovedi prin fapta dragostea, vrednicia și priceperea prin care-și dobîndesc dreptul

de a-și uni viața și de a-și clădi împreună firecirea. Nu degeaba o fată spune într-o baladă: „Bărbat oi lua / care s-a afla / Dunărea să-noate / rădicînd din coate / că-i o zăcătoare / de însurătoare / cine bate Dunărea / nu mi-l bate mireasa”. La fel flăcăul pune și el preț înții și înții pe hărnicia voinicilor tovarășe de viață: „Nevesta cu minte bună / e bărbatului cunună”. Bi-

ea de fapt pasul cel mai serios din viață, totuși trebuie făcut cu chibzuință. Ignorarea nuntii ca rit necesar și firesc are efect rău asupra conviețuirii, deoarece lipsa lui îi presupune imposibilitatea: „Pînă ce nu-s cununată / nu mă țin că-s măritată”. Pripeala, căsătoria de mintuială, și mai ales despărțirea fără temei a soților sînt privite cu aspră deza-probare: „Tăt nu te-oi descu-

și însuratul de tînr”; omul nehotărît și lășător „tot alege, alege / pînă ce-a culege” și nu-i bun decît „să se-nece în tău” dacă „a rămas de ris în sat / pentru că-i neînsurat” sau „a rămas de ris în lume / ca fetele cele bătrîne” fiindcă „cît îi omul tinerel / se ține dorul de el, / dar de unde - mbătrînește / nimă-nu-i nu-i trebuiește”; atunci desigur i se cîntă „frun-

„Măi bădiță, măi Ioane / cît a fost vara de mare / tot ai zis că mă-i lua / iată că-a venit toamna / și ai dat mîna cu alta” sau „Frunză verde de grînce / osîndi-te-ar și te-ar bate / bade a mea dreptate; / cîci cît fu vara de mare / tăt ziceai că mi-i luare / dar cînd veni toamna / dăduși mîna cu alta”. Însoțirea e lucru firesc, des-părțirea, dacă nu există motive foarte temeinice, nu; omul trebuie să fie serios cînd intră în vorbă cu cineva și să gîndească bine la ceea ce face, întrucît este vorba de așezarea (intemeierea) întregii vieți. Cu-vintele poporului nostru, rod plin de învățăminte al unei milenare experiențe de viață, exprimă deci nu numai o atitudine față de un legămint atît de important cum e căsătoria, ci și un îndemnul pilduitor pentru tineretul nostru spre cinste, seriozitate, omenie, spirit de răspundere, chibzuială și vrednicie în viață.

CONSTANTIN STIHI

NUNTA

nuna / că nu-l vina mea / ci e vina ta: / cunună-a fost la mine / ochii tăi în cap la tine / de ce dar n-ai cătat bine, / de ce n-ai cătat anume / cu cine te legi pe lume?”. Sau „Măritatu-i lucru mare / nimeni nu-l poate stricare / că nu-l măr putregălos / să muști din el, să-i tipi jos”. Poporul pretuiește „mîncarea de dimineață

ză verde rușmărin / rîu îți stă june bătrîn” sau își zice, de-i băiat „frunză verde tilipin / am rămas flăcău bătrîn / și așa ce nu-mă vor” sau de-i fată „Val de m-a-și vedea scăpată / de fetia blăstămată / că-i rușine să mori fată / bătrînă, nemăritată”. Și mai aspre sînt cuvintele despre omul neserios:

MUZEU SĂTESC

CLUJ (de la corespondentul nostru). În urmă cu trei ani din inițiativa învățătorului Victor Neamtu, s-a înființat în comuna Feldru din raionul Năsăud, un muzeu. Acțiunea de colecționare a pieselor s-a desfășurat cu ajutorul celei cadre didactice, a elevilor și a lo-

cultorilor. În prezent, în muzeu exponatele sînt grupate în mai multe categorii. Pot fi văzute obiecte de păstori printre care un răboi, alături de obiecte casnice (rîșnițe) sau ceramice vechi colecționată din comună. Se remarcă, de asemenea, documente-

le referitoare la istoria comunei. Bogat reprezentat este sectorul de numismatikă care cuprinde peste 1.000 de monede. Nu de mult s-a descoperit un fusaior — unul dintre cele mai prețioase obiecte din muzeu apreciat de specialiști ca datînd din epoca neolitică.

Fotbal, Handbal, Volei,
Scrimă, Canoaaj, Baschet,
Box, Oină,
Șah, **MARTI** Popice,
Ciclism, Polo, Tenis,
Natație, Box, Tir, Șah,

SPORT

DOAR CU „BOBOCII” NU SE FACE PRIMĂVARĂ...

• Doar în anul I pe stadion? • Facultativ — dar cit de cit... obligatoriu

• Sportul de masă este sublim, însă... • Unde cresc performerii?

La Institutul politehnic Galați, ca și în alte instituții de învățământ superior de altfel, educația fizică și sportul au încă mult prea puțini „prietenii consecvenți” în rândurile studenților. Spunem aceasta gândindu-ne la faptul că obligativitatea unei astfel de activități — pentru a cărei necesitate nu este nevoie să pledăm — vizează doar „bobocii”, studenții primului an, lăsând celorlalți ani de studii largă sferă a „facultativului”.

Sint în măsură aceste forme (norma didactică obligatorie prevăzută cu colocviu pentru anul I și facultativă pentru restul anilor) să-și aducă așteptata contribuție la dezvoltarea multilaterală a tinerului student de 18—24 de ani?

Ni se par sugestive în acest sens o serie de răspunsuri pe care ni le-au dat studenții unor ani mai mari ai institutului. La Facultatea de mecanică: Vasile Gheltz: „N-am mai făcut sport din liceu...”; Octavian Trifan: „Jucăm câteodată tenis de masă. De când se repară holul, masa a dispărut...”; La Facultatea de tehnologia produselor alimentare: Aurica Gușilă: „Doar în primul an am fost pe stadion...”; Florica Ionescu: „Studiul nu ocupă și timpul liber, dar simțim nevoia de mișcare...”; Teodor Turou: „Poate s-ar putea introduce o oră pe săptămână...”.

Suficient de convingătoare, scurtele răspunsuri întregesc o imagine caracteristică nu numai Institutului politehnic din Galați. Dincolo de unele cauze ce tin de baza materială și timpul liber destul de drămuț, realitatea este că pentru atragerea studenților din ceilalți ani la practicarea organizată a exercițiilor fizice și a ramurilor sportive preferate nu se face aproape nimic. Echipele institutului (volei, handbal, baschet), care participă în sistemul competițional, cei cțiva sașiști și un număr de 8—10 atleți care activează în cadrul C.S.O. Galați, cuprind un foarte restrâns număr de studenți care au o legătură trănică cu sportul. Ceilalți studenți ce fac? „Facultativ” pentru ei înseamnă „a renunța”?

Am sesizat la unele cadre didactice și chiar la studenți ideea că activitatea sportivă ar constitui un impediment în calea pregătirii profesionale, că timpul petrecut în sala de sport l-ar reduce pe cel pentru studiu. Argumente care s-au dovedit împotriva acestei păreri sînt destule. De pildă, cum pot oare unii sportivi ca Dolna Codreanu, Elena Tudose, Cristina Cornea (volei fete) sau Constantin Maxim, Adrian Bejan, Cezar Ioneci (baschet băieți) să se numere printre fruntașii anului la învățatură? De bună seamă ei iubesc sportul, ei sînt animați de dorința de afirmare pe teren, în laboratoare, în viață. Și găsesc timp pentru toate...

Șeful catedrei de educație fizică, lectorul Dumitru Sirbu, ca și secretarul clubului sportiv „Politehnica”, Stere Bataragă, se străduiesc să găsească formele corespunzătoare de atragere a studenților la practicarea sportului. O confirmă aceasta numărul mare de studenți (circa 800) care au participat la excursiile organizate cu autobuzul în Lunca Dunării, la Muntele Rosu, Iași, București. Turismul este o formă accesibilă dar nu suficientă.

Nu trebuie să uităm că nolle cluburi sportive studențești au menirea de a se ocupa (pe lângă sportul de performanță și cu aceeași maximă răspundere) de angrenarea marii mase a studenților la practicarea organizată și cu regularitate a exercițiilor fizice. Sarcina aceasta deloc minoră, trebuie să contribuie la întărirea sănătății, la corecta dezvoltare fizică, la asigurarea unui randament ridicat al muncii viitorilor specialiști din industrie, agricultură, învățământ.

Unde sînt acele concursuri preconizate de Ministerul Învățămîntului și U.A.S.R. care să contribuie la obținerea clasificărilor sportive a studenților, la menținerea trează a interesului sportiv în rândurile lor? Toate acestea cu atât mai mult cu cît fără excepție imaginea necesității activității sportive există unanim.

Sigur că trebuie făcut ceva, neîntîrziat. La această concluzie am ajuns discutînd împreună cu asistenta Laura Brandabur de la catedra de educație fizică și asistentul Emil Constantin, secretarul organizației U.T.C. din institut.

Inițiativa clubului sportiv și a catedrei de educație fizică, putea să se manifeste mai mult

ve, atletism sau natație. În ceea ce privește terenurile sportive simple, există posibilități suficiente pentru amenajarea cu resurse proprii a cel puțin încă a unui teren de volei, baschet sau handbal. Bazinul „Tineretului” din Galați este vizitat „cînd și cînd” de studenți, atunci cînd acesta este pus al dispoziției publicului. Creдем că amatorii de a participa la un curs de inițiere la înot s-ar fi găsit în număr foarte mare printre studenți. Studenții așteaptă construirea bazei nautice proiectate pentru ei la Siret. Dar pînă atunci, de mult mai mare interes este obținerea aprobării ca și studenții Institutului politehnic să poată avea acces de 2—3 ori pe săptămînă în sala Scollii Sportive de elevi, unde pînă anul trecut erau primii. S-ar mai putea folosi, de pildă, sala clubului „Otelul” pusă doar la dispoziția boxerilor și luptătorilor clubului. Materiale sportive există, de asemenea. Cadrele specializate și cu experiență nu lipsesc. Față de toate acestea, față de imperativul că întreaga masă a studenților și nu numai anul I cuprins în norma didactică trebuie să fie atrasă la o activitate sportivă organizată, trebuie făcută o cotitură în această direcție.

Poate că propunerea de a se introduce o oră de educație fizică pe săptămînă și pentru ceilalți ani de studii își va avea ecoul dorit, sporind numărul studenților cuprinși în activitatea de educație fizică organizată și permanentă. Pînă atunci însă, se cere mult mai multă inițiativă și pasiune. Se cere folosirea rațională a timpului, foarte „scump” pentru studenți, și neapînd clar cu vacanța — o preocupare sportivă față de sportul de masă studentesc.

VIOREL RABA

4 boberi români — CAMPIONI EUROPENI

Pe podiumul învingătorilor, echipajul român de bob patru persoane: ION PANȚURU, NICOLAE NEAGOE, PETRE HRISTOVICI și GHEORGHE MAFTELI, care au cucerit medalile de aur de campioni europeni

Telefoto: U.P.I. — AGERPRES

Boberii români au reușit un strălucit succes în cadrul campionatelor europene, încheiate duminică pe pirtia de la Igls (Austria). Echipajul de patru, alcătuit din Ion Panțuru, Nicolae Neagoe, Petre Hristovici și Gheorghe Mafteli, a reușit să intre în posesia medaliei de aur de campioni ai Europei. Excelent condus de Ion Panțuru, echipajul român a câștigat cele trei manșe, dovedind o superioritate evidentă asupra principalilor adversari, echipajele Austriei (Thaler) și R. F. Germaniei (Woermann). După desfășurarea primelor două manșe, echipajul nostru avea un avantaj de 40/100 de secunde asupra celui austriac. În manșa a treia, desfășurată duminică dimineața, echipajul României a avut o coborîre excepțională și s-a detașat cu încă o secundă. În ultima manșă urmări grave, însă a „spart” un viraj al pirtiei pe care a deteriorat-o, astfel că concursul nu a mai putut continua și conform regulamentului internațional echipajul României, a fost declarat campion al Europei.

Boberii români au adus în felul acesta o victorie de prestigiu sportului de iarnă din țara noastră. În vederea acestor campionate, ei s-au pregătit cu multă atenție. Încă din toamnă, boberii au efectuat numeroase ieșiri cu motocicletă cu ataj pentru a se obișnui cu aerul rece, au făcut curse cu cartinguri și coborîri pe șoselele din apropiere de Sinaia cu boburi pe roțile.

Ei au avut însă o pregătire sumară pe pirtia de gheață, din cauza timpului călduros care n-a permis amenajarea bazei de la Sinaia, sau Polana Brașov. Acomodându-se cu pirtia de la Igls, după câteva antrenamente boberii noștri au reușit în scurt timp să-și înscrie în palmares o frumoasă victorie. În cursul dimineții de luni, echipajele României au plecat la Grenoble pentru a participa simbolic și duminică la campionatele mondiale, care vor avea loc pe pirtia olimpică de la Alpe d'Huez.

MARATONUL... HÎRTIILOR

Din activitatea comisiei de sport și turism a Comitetului raional U.T.C. Brad

Străduindu-se pas cu pas platoul Bucegilor

ECOURI • EOURI

Masa rotundă a zvonului „Știința tineretului” publicată cu puțin timp în urmă, ne-a solicitat părerea asupra cărții sportive cit și a felului în care ea se „naște” la noi. În fapt, este o încercare de a pune degetul pe rană. Aceasta, deoarece, cu toate strădanile editurii de specialitate, cartea sportivă nu rezolvă nici pe departe cerințele, necesitățile. Este adevărat că nici alte edituri n-au publicat române inspirate din viața sportului nostru în special, și cel mondial, în general. Să mă explic. Profilul cărții sportive l-am intitulat cum așa: 1) tehnica pură și metodică de antrenament, lucrări care se adresează specialiștilor; 2) beletristică sportivă, ai căror eroi sînt echipe și sportivii, în general. De fapt, acum cam toate „aparitiile” se referă la instruire, antrenament. Experiența noastră, tradusă în tezaaur masiv de titluri olimpice sau

mondiale împunea un număr înzecit de cărți cu tematică sportivă. Știu că editura de specialitate întâmpină dificultăți atât în ceea ce privește turcerările în sine cit și editarea lor promptă. De aceea, se impune găsirea unor stimuli de a rezolva ambele fațete ale problemei; scriitorii, antrenorii, sportivi, croniciari, reporteri care să aștearnă pe hirtie reac-

te în această mirifică lume! Paul Vialar — scriitor francez — spunea într-o „conferință” și: „Poate oare, în realitate, să existe o viață spirituală mai frumoasă decît cea determinată de asemenea calități morale cum sînt sensul efortului, acela al responsabilității, acela al disciplinei voies acceptate, al respectului regulei, al multor renunțări, al sincerității, al fair-play-ului și al spiritului de echipă?” Dacă se spune asta, noi nu putem spune decît că, uite că se poate... Sau mai bine-zis, că s-a putut. Căci toți avem datoria de a contri-

pre sport, înverind părerile lor în nenumărate reviste. Am considerat această apariție ca pe un eveniment de o mare importanță pentru că întucum ei pe viitorii fâurari ai operelor literaturii noastre dintre care, cu siguranță că unii își vor lua eroi din lumea sportului. Acum rămîn în așteptarea unor opere care să reflecte realitatea zilelor noastre, cu atât mai mult cu cît convingerea îmi este formată că aceste condețe o pot face la o vâloare puțin dănuită. Numai că și lor trebuie să li se alăture eforturile editorilor pasionați pentru tratarea unor asemenea subiecte.

În concluzie, sper că în notanul preocupărilor cotidiene, al celor vizate se va găsi timp pentru creații tehnice și literare care să scoată la iveală „cărți sportive” pe măsura celor similare la alte paliere. Și dacă nu fîdam o tematică este un refuz dictat de bunul simț. Căci creația n-are nevoie de așa ceva. Ea aparține vieții. Deci să o lășăm să se afîrme.

CONSTANTIN D. TEAȘCĂ
antrenor

„CARTEA SPORTIVĂ”

litate și condiții care să teneză, să stimuleze la creație. Deosebit de gustat de cititori este romanul sportiv. Se pot număra însă pe degete titlurile apărute în literatura noastră. Unii scriitori sînt mai virșt-nici, alții sînt mai tineri și a-pare surprinzător de constatat cum de n-am putut găsi sub-

bui într-un fel sau în altul la formarea unor oameni noi, care să îmbine în mod armonios bogăția spirituală, puritatea morală și perfecțiunea fizică-tehnică-tactică. Și „Cartea sportivă” o poate face fără îndoială!

De curînd, scriitorii talentați au prins gustul scrisului des-

Pe scurt

• La Reggio Emilia în meci retur pentru „Cupa campionilor europeni” la volei feminin, echipa Dinamo București a învins cu 3—0 (15—3, 15—3) echipa Mara la Torre și s-a calificat în sferturile de finală ale competiției, unde va înfrîni echipa T.S.K.A. Moscova.

• În cadrul unui concurs de atletism desfășurat la Albuquerque, Bob Seagren (S.U.A.) a realizat la săritura cu prăjina 5,23 m (cea mai bună performanță mondială de sală) Vechea performanță era de 5,21 m.

Atleții juniori în întrecere
Foto: VIOREL RABA

PRONOSPORT concursul nr. 5

La etapa din 5 februarie 1967, pronosticurile sînt acordate de maestrul sportului Dan Coe.

I. Atalanta—Veneția	1, x
II. Fiorentina—Brescia	x
III. Foggia—Bologna	x
IV. Lanerossi—Inter	x, 2
V. Lecco—Juventus	x
VI. Milan—Cagliari	1
VII. Roma—Mantova	1
VIII. Spal—Napoli	x
IX. Torino—Lazio	1, 2
X. Alessandria—Pisa	1
XI. Livorno—Padova	x
XII. Modena—Varese	2
XIII. Novara—Catania	x

Fotbalul din nou în actualitate

Curiozitatea ne-a încercat să aflăm dacă există și cînd a luat ființă comisia de sport și turism a Comitetului raional Brad al U.T.C. Nimeni nu ne-a putut răspunde cu exactitate. În schimb, drept mărturie, sînt documente referitoare la existența ei și anume planurile de muncă. Să le răsfoim. Din primul nu poți înțelege aproape nimic: trei din cele patru alineate încep cu foarte comodul „vom ajuta”, iar ultimul cu „vom studia... O mină străină, a vreunui instructor, probabil, a scris pe el în fugă cu cerneală: „nu sînt stabilite sarcini concrete”. La această observație subscriem.

Al doilea conține însă acțiuni precise și foarte interesante poate pentru faptul că a fost întocmit cu sprijinul unui activist de la comitetul regional al U.T.C. Ceea ce ne a putut face activistul de la regiune este și traducerea în viață a acțiunilor conținute în aceste două planuri. Puținele lucruri care s-au făcut pînă acum sînt rodul exclusiv al inițiativelor unor entuziaști ai turismului, și drept, cîtiva dintre ei sînt și membri ai comisiei de sport și turism. La operațională „Moșii” din Brad, de pildă, Plio Ion, care este și responsabilul cercului de turism, a desfășurat o activitate bogată, organizînd numeroase excursii la Cheile Turzii, Cluj, Ada-Kaleh, Alba Iulia, comuna și casa-muzeu Avram Iancu, Ghetarul de la Scărișoara, la care au participat peste 200 de tineri.

De asemenea, tinerii Cireu Ioan și Ivașca Nicolae au organizat și ei unele acțiuni interesante în cadrul cercurilor de sport și turism de la întreprinderile miniere Borza și Tebea.

Ce fac însă ceilalți membri ai comisiei? La această întrebare am primit de la tov. Jorja Laurențiu, secretar cu problemele de propagandă la comitetul raional al U.T.C., un răspuns edificator: „ceilalți nu activează, sînt foarte comози”. Oare așa stau lucrurile? Am studiat felul în care sînt repartizate sarcinile fiecărui membru al comisiei și am constatat că unii au fost „scăpați din vedere” (Mutăș Ionel, Dumitruș Maria și alții), deși multe casete ale rubricii „cine răspunde” din planul de muncă sînt goale. Din această cauză nu a fost înființat cercul sport și turism la Băița, nu a fost organizată excursia „Pe urmele răscoalii lui Horea, Cloșca și Crișan” de către liceele din Brad și Gurabarza și nu s-au desfășurat cele trei concursuri planificate pentru trecerea normelor insigniei de polisportiv... Deci, aproape toate acțiunile cuprinse în planul de muncă.

Mai există însă și un alt aspect. Tov. Jorja Laurențiu se arată necăjit că unii, desi au sarcini bine determinate, nu și le duc la îndeplinire.

Predoiu Mircea: profesor de sport (III) la școala generală nr. 1 din Brad și Ivănuț Cornel, de exemplu, au uitat să organizeze la T.R.C.H., T.C.M. și respectiv I.R.T.A. cîte două duminici culturale-sportive, singurele acțiuni care, de altfel, le-au fost trasate. Au „uitat” pentru că nu au fost controlați de nimeni.

Din discuțiile avute cu membrii comisiei și cu unii tineri reiese că stilul de muncă al comisiei este defectuos. Ni se pare foarte grăitor faptul că Butăș Ion, lăcătuș la I.R.L.L. Brad, care răspunde de cercul din comuna Vata, al cărui responsabil este Bolot Amos, nu știe că și acesta este membru al comisiei (III). De ce nu știe? Pentru că, așa cum am afirmat toți, de la înființare niciodată nu s-au mai strîns laolaltă toți cei 11 membri. Acest stil de muncă are grave repercusiuni asupra activității sportive și turistice care se desfășoară în rândurile tinerilor. La Uzina electrică din Gurabarza, bunioară, unde există aproape 100 de uteciști, nu se practică nici un sport în afară de fotbal. În anii trecuți, existau aici echipe de volei, popice, baschet și șah. Acum toate au dispărut. Cauza o aflăm de la utecistul Fischer Tiberiu, monitor de precizie la laboratorul termotehnic.

— Mai de mult exista o echipă de volei, baschet și șah. Acum toate au dispărut. Cauza o aflăm de la utecistul Fischer Tiberiu, monitor de precizie la laboratorul termotehnic.

— Și sala de sport din Gurabarza, intervine în discuție un alt tînar, Medeleanu Pompiliu, este a nimănui. Ușile, dulapurile, instalațiile sanitare sînt sparte. De mult vreme ea n-a mai fost deschisă fără ca să sînt motivul... În plus, la noi există tendința greșită de a se acordă atenție numai sportului de performanță („care de fapt nici nu există”).

Iată aștea direcții în care comisia raională de sport și turism putea interveni și schimba lucrurile. N-a făcut-o însă. Activitatea ei s-a rezumat doar la întocmirea planurilor, refăcîndu-le, aranjîndu-le de la o lună la alta să arate et de mai frumoase. Practic cum spunea un tînar, de organizat, organiza, doar un maraton nesfîrșit al hîrtiilor.

Este, credem, necesar ca în cel mai scurt timp, Comitetul raional Brad al U.T.C. să se preocupe cu multă atenție de activitatea acestei comisii și să ia măsurile cele mai eficiente.

AL. BĂLGRĂDEAN
correspondentul
„Știința tineretului”
pentru regiunea Hunedoara

Albu face mat apărarea adversă

Atleții juniori în concursul republican de sală

În acest an concursurile republicane de sală, prevăd măsuri noi, binevenite. Astăzi, la recentul concurs republican de sală al juniorilor II (pentru prima oară s-a separat de concursul juniorilor I) am avut ocazia să asistăm la proba de 50 m garduri lere (prima oară disputată în țara noastră); pînă acum se disputa 40 m g. De asemenea, probele de greutate la tele s-au disputat cu 4 kg. (în loc de 3 kg.), iar la băieți cu 6 kg. (în loc de 5 kg.). La aceasta se pot adăuga condițiile mult îmbunătățite de desfășurare a concursurilor. Noua sală a clubului Steaua, amenajată cu multă grijă de organizatori, a dat un cadru superior celui oferit de sala Floreasca II. Toate acestea au condus la reușita concursului (făcînd abstracție de neglijențele grave din arbitraj care pe viitor nu trebuie trecute cu vederea).

Dintre rezultate am reținut apariția meteorică a cîmpionului Laurențiu Nițulescu, care ca toată „lipsa de reflexe” a cronometrilor, a reușit să egaleze cu 6,1 sec. recordul republican la 50 m plaj, dubla victorie obținută de Iliana Popescu la lungime (5,41 m), și la 50 m. (6,9 sec.), victoria lui Dan Vîgu (Cluj) la înălțime, unde treclnd cu multă ușurință stacheta înălțată la 1,81 m. a reușit să sară cu 8 cm. mai mult decît propria sa înălțime! La această probă el a întrecut alte două autentice talente: M. Preda (Ploiești) și D. Comănescu (București). De asemenea, Maria Sztmary la 50 m. g. se anunță chiar mai dotată decît fratele ei, component al lotului republican de juniori și desti este încă la categoria copii, și-a „permis” să cîștige cu un nou record probă.

S. DUMITRESCU

● Știri interviuri reporta
je ● Știri interviuri repo
rtaje ● Știri interviuri re
rviuri re ● Știri interviuri re
je ● Știri interviuri repo

INFORMAȚII

RĂZBOI ȘI PACE (seria I)
— film pentru ecran panoramic —
rulează la Patria (orele 9; 12;
15; 18; 21).

LUMEA MINUNATĂ A FRAȚILOR GRIMM
rulează la Republica (orele
9,30; 11; 13,30; 16; 18,45; 21,15),
Festival (orele 9; 12; 15; 18;
21), Feroviar (orele 8,15; 11;
13,45; 16,45; 19,45), Excelsior
(orele 9,30; 12,15; 15; 18; 21).

COMPLUTUL AMBASADORILOR
— cinescop —
rulează la Tomis (orele 9; 11,15;
13,30; 16; 18,15; 20,30), Victoria
(orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30;
20,45).

MONDO CANE (ambele seri)
rulează la București (orele 9;
12,30; 16,30; 20), Giulești (orele
10,30; 15,30; 19), Arta (orele 9;
12,15; 16; 19,30), Drumul Sării
(orele 15,30; 18), Luceafărul
(orele 10; 13,30; 17,30; 21).

PRIMUL AN DE CĂSNICIE
rulează la Capitala (orele 9;
11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,30),
Grivița (orele 9,30; 12; 16;
18,15; 20,30), Flămâra (orele
12; 15,30; 18; 20,30).

BALADA DIN HEVRSURK — cinescop
rulează la Lumina (orele 9;
11,15; 13,30; 16; 18,30; 20,45),
Buzescu (orele 15,30; 18; 20,30),
Volga (orele 9,30; 11,45; 14;
16,15; 18,30; 20,45).

FALSTAFF
rulează la Union (orele 15,30;
18; 20,30).

MAICA IOANA A INGERILOR
rulează la Aurora (orele 8,30;
10,45; 13; 15,30; 18; 20,30).

CARTEA DE LA SAN MICHELLE
rulează la Doina (orele 11,30;
13,45; 16; 18,15; 20,30), program
pentru copii dimineața ora 9,
Rahova (orele 15,30; 18; 20,30).

FAUST XX
— cinescop —
rulează la Înfrățirea (orele 14;
16; 18; 20).

SANJURO — cinescop
rulează la Dacia (orele 9; 13,30
în continuare; 16; 18,30; 20,45).

CUMBITE
rulează la Crângasi (orele 15,30;
18; 20,30).

CEI ȘAPTE DIN TEBĂ — cinescop
rulează la Ferentari (orele
15,30; 18; 20,30).

NEVESTE PERICULOASE
rulează la Moșilor (orele 15,30;
18; 20,30).

EL GRECO
rulează la Bucegi (orele 9;
11,15; 13,30; 15,45; 18,15; 20,45),
Miorița (orele 9; 11,15; 13,30;
15,45; 18; 20,15), Floreasca (orele
9; 11,15; 13,30; 16; 18,15;
20,30).

**DIMINEȚILE UNUI BĂIAT CU
MINTE**
rulează la Gloria (orele 9,15;
11,30; 14; 16; 18,15; 20,30), Me-
lodie (orele 9; 11,15; 13,30; 16;
18,30; 21), Modern (orele 9,45;
12; 14,15; 16,30; 18,45; 21).

GOLGOTA — cinescop
rulează la Unirea (orele 15,30;
18; 20,30).

CINELE DIN BASKERVILLE
rulează la Flacăra (orele 15,30;
18; 20,30).

RIDEM CU STAN ȘI BRAN
rulează la Vitan (orele 11;
15,30; 18; 20,15), Cotroceni (orele
15,15; 18; 20,45).

DIPLOMATUL GOL
rulează la Munca (orele 15,30;
18; 20).

ANUNT MATRIMONIAL
rulează la Popular (orele 15,30;
18; 20,30).

GIUSEPPE LA VARȘOVIA
rulează la Cosmos (orele 15,30;
18; 20,30), Progresul (orele
15,30; 18; 20,30).

OMUL DIN RIO
rulează la Pacea (orele 15,30;
18; 20,30, până la 1 februarie).

CIMARON — cinescop
rulează la Colentina (orele
15,30; 17,45; 20).

**PORUMBELUL DE ARGILĂ. CAN-
TIONAMENTUL**
rulează la Lira (orele 16; 18,15;
20,30).

MOȘ GERILĂ
rulează la Viitorul (orele 15,30;
18; 20,30).

**PARISUL VESEL, TROFEUL IN-
DIAN**
rulează la Timpuiri Noi (orele
9—21 în continuare).

MĂRTI 31 IANUARIE 1967
18,00: Pentru cei mici: A
fost odată... „Urslu, veverița
și jderul” de Eugen Jianu.
Desenează Iurie Darie; 18,20:
Pentru tineretul școlar: 1 001
de întrebări; 19,00: Teledur-
poleic de seară; 19,23: Recital
poetic: Pastel de iarnă; 19,35:
Intermezzo coregrafic cu ba-
letina Adele Orosz și Viktor
Roma (R. E. Ungară); 20,00:
Filme de animație. Emisiune
realizată în colaborare cu
Arhiva națională de filme;
20,30: Seară de teatru:
„Doamna lui Ieremia” de
Nicolae Iorga. Interpretate
colectivul Teatrului Național
„Ion Luca Caragiale” din
București. În pauze: Posta
televizivă; Filmul documen-
tar: „Orizont științific” nr. 8
realizat de Studiul „Al. Sa-
hian”; 23,00: Teledurpol
de noapte.

ACTUALITATEA

CARNET STUDENTESC CLUJEAN

Plecarea ministrului afacerilor externe

Corneliu Mănescu, in R. F. G.

Ministrul afacerilor externe, Corneliu Mănescu, a părăsit luni dimineața Capitala, plecând în Republica Federală a Germaniei, unde va face o vizită oficială la invitația ministrului afacerilor externe al acestei țări, Willy Brandt.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, au fost prezenți Pompiliu Macovei, președin-

tele Comitetului de Stat pentru Cultură și Artă, George Macovescu, adjunct al ministrului afacerilor externe, și alți membri ai conducerii ministerului.

Au fost de față dr. Franz Drutschmann, șeful ad-interim al reprezentanței comerciale a R. F. G. la București și membri ai reprezentanței. (Agerpres)

GAUDEAMUS DRAGI COLEGI

Studentii și cadrele didactice de la Institutul politehnic au trăit recent un eveniment deosebit. Prima promoție de ingineri mecanici agricoli pregătită în Politehnică clujeană a încheiat cursurile. După ce cadrele didactice au urtat noi succese celor care se vor îndrepta în curând spre S.M.T.-urile din țară, a urmat o emoționantă întâlnire între studenții anului IV și absolvenții tradiționalului Gaudemus igitur a răsunat apoi ca rămas bun de la studenție.

SESIUNE I

Primit care au intrat în... „focul” examenelor din această sesiune la Institutul medicofarmaceutic au fost studenții anului al V-lea medicină generală. Dovedind bogate cunoștințe teoretice și practice, viitorii medici din cele 15 grupe, care au susținut până acum examene au obținut numai note peste 7. Rezultate frumoase au obținut și cele patru grupe din anul al V-lea care au susținut examenul de pediatrie. Succes și la celelalte examene!

VINE FESTIVALUL...

Pregătindu-se pentru festivalul artistic „Primăvara studentescă” — festival aliat la a IV-a ediție — ce va avea loc în V-a aprilie, formațiile artistice de Universități „Babes-Bolyai” după ce au prezentat mai multe spectacole în fața colegilor au evoluat pe scena căminului cultural din comuna Bontida.

Corul, care a interpretat piesele „Te cînt partid”, „Cîntecul pescarului”, „Tigănească”, taraful avînd un repertoriu folcloric din toate regiunile țării și soliștii de muzică ușoară și românească Moldovan Doina, Sarca Dorol, Viorica Peclu, Beker Udiko, au cules aplauzele numerosilor spectatori. La începutul semestrului al II-lea, formațiile Universității vor continua să prezinte noi spectacole în comuna din împrejurimile Clujului.

APLAUZE PENTRU COLEGI

Cînd pe micul ecran a apărut textul: „Cinema studio prezintă filmul „Prima zi” sala arhipplină a casei de cultură a studenților clujeși a izbucnit în aplauze. Cineclubul studenților aducea în fața lor prin acest film — al doilea film artistic realizat de membrii cineclubului — un fragment din frumusețea zilele studenției. Studenții Pop Vasile și Ileana Chira, protagoniștii filmului, au reușit prin jocul lor simplu, deșăfaj să „cîntice” spectatorilor. Unele scene ale imaginii și „sălbăciunile” sonorului au fost trecute cu vederea de cei prezenți, care în final și-au aplaudat din nou colegii: realizatori și interpreți.

EUGEN MARINESCU

SUCEAVA (de la corespondentul nostru)

Timp de două zile, între 27 și 28 Ianuarie, la Suceava s-a desfășurat prima sesiune de referate și comunicări științifice organizată sub egida Stațiunii experimentale agricole Suceava, în colaborare cu Institutul central de cercetări agricole.

Expunerile susținute de cercetătorii stațiunii, au fost axate pe principalele probleme ce se pun în etapa actuală în fața agriculturii. Numeroase referate și comunicări, rod al unor cercetări îndelungate, au prezentat noile soiuri de plante și tipuri locale de animale experimentate în regiunea Suceava.

Lucrările sesiunii de referate și comunicări științifice au fost conduse de prof. dr. inginer Amilcar Vasiliu, mem-

CLUJ (de la corespondentul nostru)

Pe un șantier de construcții din Hue-din s-a descoperit, întimplător, un tezaur cu 2500 monede, datînd din primele decenii ale secolului al XVII-lea. Tezaurul aruncă o nouă lumină asupra relațiilor comerciale ale Transilvaniei cu țările vecine. În ultima vreme, în Transilvania s-au descoperit și alte tezaururi. De o mare valoare este tezaurul dacic de la Crășeni-Bercheș format din 82 monede de argint. Se presupune că acestea ar fi fost bătute în monedăria tribului dacic de la Napoca, la sfîrșitul secolului al III-lea î.e.n. S-au

găsit, de asemenea, aici monede masive de argint cîntărind fiecare 14 grame. Pe o parte monedele aveau imprimat capul lui Zeus, iar pe cealaltă un căldreț.

Joi 2 februarie, colectivul Teatrului „C. I. Nottara” va prezenta în premieră piesa „Acest animal ciudat” de Gabriel Arouit, realizată după A. P. Cehov. Traducerea aparține Mariei Nicolau. Din distribuție fac parte: George Constantin, Gilda Marinescu, Lia Sahighian, Tamara Vasilache, Mihai Heroveanu, Miheea Pruteanu. Direcția de scenă este semnată de Sanda Manu, scenograful de Ervin Kuffler și ilustrația muzicală de ing. Lucian Ionescu.

Stabilirea relațiilor diplomatice între România și Venezuela

În dorința unei mai bune cunoașteri reciproce și a dezvoltării colaborării dintre Republica Socialistă România și Republica Venezuela, guvernele celor două țări au hotărît să stabilească relații diplomatice la rang de ambasade.

Aspect de la vernisajul expoziției de fotografii a medicilor, care a avut loc duminică

Foto: TRIFU DUMITRESCU

CONTINUĂRI • CONTINUĂRI

Surprinzătorul de al unei pașnice cofetării din Deva

dă și foarte aproape de Statul popular al orașului și de sediul organizației orășenești U.T.C.

La prima vedere o cofetărie banală. Mobilier modern, câteva perechi de tineri consumind o prăjitură. Două bătrîne tălăsuind la o cafea. Două vînzătoare aranjînd prin tălăsi, și una mîlînd pe un scaun. O atmosferă de cofetărie dintr-un oraș patriarhal, de acum un sîr de veac.

„Treceți și în celălalt salon — mi se spune de tovarășii care mă însoțesc. Pe o ușă mică intrăm într-un fel de terasă acoperită. Aci este mai multă animație și un consum mai mare de produse alcoolice în detrimentul dulciurilor specifice unei cofetării. Cîteva fețe cu țară excesiv. Alături de ele cîțiva tineri cu figuri blazate. La alte mese bătrîni negocînd plăceri ce nu le mai pot obține decît în tîrînd sau în sîndînd cîteva capete proștiu de lîneră la fel ca cele despre care vă pomeneam mai sus. O masă sau două sînt ocupate de perechi venite în din curiozitate. Iie din gresăli și care au intrat să-și consume prăjitura privind umile și pe alocuri revoltate unele fațe ce se petrec alături de ele.

În fine, las această situație, s-o analizez alții și doresc să ies cît mai grabnic din această anedă a cofetăriei „Carpați”, ne mai avînd ce vedea. „Dar n-aj văzui totul” mi se spune — mai există un salon. Și pe oaltă ușă trecem spre ceada-treia surpriză, a acestei „pașnice cofetării”. Gel ce a amănă-jat această cofetărie avea probabil simțul dramatic dezvoltat, fiindcă a reușit ca în final să ne impresioneze pe de-a întregul.

Patruțund într-un Saloon (da, da, alți cîții exact) în care cu greu deosebești prin lumii gros cîteva siluete înclînd cărți, remi, table.

— Se filmează un film cu acțiune în far West? Aceasta este fosta sală a tineretului pe care T.A.P.E. a preluat-o și a transformat-o în sală de joc. Dar unde se dansează? Nu este vorba de joc în sensul coregrafic ci de pierderea timpului prin jocuri, să le zicem „distractive”. Mă apropii de mese. Mă apropii cu teamă deoarece sînt singura femeie într-o sală de peste 200 m.p. plină pînd la refuz de bărbăți — majoritatea tineri care absorbîți de joc nici nu privesc în jur.

Încerc să le pun câteva întrebări. Nu mi se răspunde și capăt doar priviri posomorite, enervate, pornite de pe fețele crispare aproape acoperite de palăritle și șepcile care, probabil așa e uzanța, nu se scoț în această sală. „Cheinei” aud o voce și apoi din ceata groasă a lumii de ligărită apare un om care ar putea fi ospă-

tar, dar la fel de bine și un membru al orchestrei Beatles. Acesta se apleacă și „ia” la ureche comanda. Mă strecoz după el prin mulțime și ajung... la... bar. Acesta se compune dintr-un dulăpior cu cîteva sticle de licheur al căror preț variază între 80—150 lei și cognac de la 60 lei în sus. Într-un geamăntel are cîteva duzini de pachete de țigări străine. În fine, văd și o masă la care doi tineri joacă șah. Sînt muncitori pe șantierul de construcții civile. Întreb dacă le place atmosfera, dacă aci își petrec simbetele seara. Mi se răspund monosilabic. Se roșesc și de îndată ce m-am îndepărtat de ei se grăbesc spre ieșire.

— Le este rușine că l-aj găsit într-un asemenea local ne spune Cîrstoiu Ion, strungar la I.P.P.

— De ce, doar e un local public al T.A.P.E.-ului?

— Da, dar mulți dintre noi sîntem conștienți că această cofetărie s-a transformat într-o speluncă unde în nici un caz o fată cumsecade nu poate intra lădă să se compromită și un tîndr serios, cînsit n-are ce găsi aci.

— Atunci de ce există an asemenea local?

— Aceasta nu mai depinde de noi.

Adevărat, am dorit însă un raspuns din partea celor de care depinde această stare de fapt.

Cîțiva lucrători al milliei regionale Deva, spun că din aceste „saloaane” ale cofetăriei Carpați se recrutează cei mai mulți delincvenți minori, au loc cele mai dese scandaluri din Deva.

Părăsesc cu adînc ușurare această cofetărie pașnică și mă întreb cu umire cine și în ce scop a schimbat destinația fostei săli a tineretului în această taverină? În Deva, în sîmbăta aceea nu mai era nimic de văzut. Unde tîndre tîndre care apucaseră o masă la restaurantul „Transilvania”, aveau norocul să danseze și să asculte un program de muzică ușoară, ceilalți resemnați plecaseră probabil, spre casele lor.

Noi ne-am repezit însă, cale de 10 minute cu mașina, la Simeria. Aci muncesc sute de tineri în cadrul stălei de trial una din cele mai mari din țară. Oare orele 21,30 în Simeria era o noapte liniștită, exact ca-n oricare alta din săptămînd.

La clubul muncitoresc C.F.R. un bec murdar lumina șters strada și un lacăt închidea cu termitate drugul de fier pus pe ușa de la intrare pe care se vedea pus un aîș; „Cinematograful muncitoresc”. Dar nici un film nu rulase în sîmbăta aceea.

În fața gării autobuzul aștepta pasageri pentru Deva. Majoritatea lor erau tineri. Unde vă duceți? I-am întrebati. — Dansăm, undeva, la Deva. Noi nu le-am putut face nici o recomandare, dar mă întreb ce le-ar fi răspuns cei în drept, la care, la rîndu-ne, așteptăm raspuns.

În spațiul dintre planșetă și aparatul C. T. C.

ceață la importantă economie de metal.

Prin introducerea forjării fără bavură, a spus în inter-venția sa inginerul GRIGORE ȘERBĂNESCU, se poate reduce consumul de metal cu 9 tone. De asemenea, numai prin trecerea a trei repere de la o țel la fontă maleabilă perlitică se vor economisi 23 tone metal.

— O serie de piese nu-și găsesec folosirea. De exemplu: Combina C1 e dotată cu patru seturi de site dar cel puțin una rămîne neutilizată, deci rugineste fără rost. Numai prin această simplificare s-ar putea economisi 80 tone de metal.

Directorul general al Uzinei „Semănătoarea”, tovarășul inginer ION CĂPĂȚINĂ, a arătat în cuvîntul său că re-proiectarea unei părți de sub-ansamblu și produse se impune ca adevărat. Această problemă trebuie însă studiată cu atenție. Prin re-proiectare nu se înțelege numai economie de metal. Prin re-proiectare se poate ajunge și la concluzia că folosindu-se puțin mai mult metal se pot mări cu mult parametrii mașinii. Aceasta ar putea conduce la o substanțială creștere a productivității. Dacă în loc de a se folosi 3 mașini se vor folosi numai două, această însemnă că s-a făcut o importantă economie de metal.

Emulația necesară reducerii continue a consumului de metal va putea fi susținută continuu prin întrecerea socialistă. După cum spunea un vorbitor, nu există salariat într-o întreprindere care să se ocupe de economisirea de metal și să nu poată obține acest lucru. Marea se compune din picături. Reducerea consumului de metal dovedind o acțiune de masă va conduce la mari economii. Cele 300 tone de metal, cit s-au angajat muncitorii, tehnicienii și inginerii Uzinei „Semănătoarea” de a economisi, reprezintă o cifră care, cu siguranță, va fi depășită dacă se va continua această muncă de valorificare a rezervelor interne.

Noutăți din industria forestieră

În vederea modernizării proceselor de producție și sporirii eficienței activității economice, în industria forestieră au fost executate de către O.S.I. o serie de investiții. Prezentăm cîteva din acestea.

Pînă de curînd volutele capetelor de viori erau executate prețutind în lume pe cale manuală, cu ajutorul dăltilor. Această delicată operație a fost mecanizată prin realizarea unei mașini speciale de copiat, concepută și construită de tehnicianul Szotyori Mihai de la Combinatul de industrializare a lemnului din Reghin.

În vederea mării eficienței operației de transport și sortare a buștenilor în unitățile de prelucrare a lemnului, un grup de cercetători și proiectanți de la Institutul de cercetări forestiere (I.N.C.E.F.) și Institutul de studii și proiectări forestiere (I.S.P.F.) au conceput și realizat o instala-

ție denumită „Transportor sortator de bușteni cu telekinegraf”. Instalația este prevăzută cu o stație de memorare a comenzilor și un transportor longitudinal cu lanț, montat pe o estradă înaltă. Un dispozitiv de declanșare a descărcării buștenilor de pe lanțul transportor asigură cîderea lor pe stînga sau pe dreapta transportorului în rampele de sortimentare bresnuzătoare.

A mai fost brevetat aparatul pentru măsurarea umidității lemnului, conceput și realizat de ing. Nicolae Mărgăritan de la I.N.C.E.F., instalația de uscarea a lemnului în vid, operă a inginerului Elena Zamfirescu și Stefan Zolga de la I.P.R.O.F.I.L. Măgura Codlei, noua bandă din material sintetic pentru lipirea foilor de furnir, realizată de chimista Viorica Nemeș de la I.P.R.O.F.I.L. „23 August” Tg. Mures.

ION VALERIU POPA

pe scurt

Azi au început în capitala Mexicului lucrările celei de-a patra sesiuni a Comisiei pregătitoare pentru denuclearea Americii Latine. Reprezentanții celor 21 de țări latino-americane care urmează să participe la lucrări, vor dezbate recomandările referitoare la viitorul tratat de denucleare a Americii Latine, elaborat de un „comitet de coordonare”, format din Brazilia, Ecuador, Salvador, Haiti și Mexic. La această reuniune participă, în calitate de observator, și reprezentantul permanent al Republicii Socialiste România la O.N.U., ambasadorul Gheorghe Diaconescu.

● GUVERNUL rasist al Republicii Sud-Africane, creează rezerve de petrol pentru o perioadă de doi ani. „In scopul stădării bolcoului economic internațional instituit ca urmare a politicii sale de apartheid”, anunță revista americană „Newsweek”. După cum precizează revista, pentru stocarea acestor rezerve va fi transformată în depozit o mină de cărbune din Transvaal, unde vor putea fi depozitate 3,5 milioane tone și vor fi construite 94 de rezervoare cu o capacitate totală de aproximativ 2,9 milioane tone. O parte din petrol va proveni din producția a două fabrici pentru extracția petrolului din cărbune, aflate în construcție.

cartierul populației de culoare din Atlanta. Poliția din acest oraș susține a declarat că „nu a descoperit nici un indiciu care să poată explica cele două crime”.

BILANȚ TRAGIC

● O MIE cinci sute de morți și aproape 3.000 de persoane rămase fără adăpost: acesta este bilanțul tragic publicat săptămîna în Brazilia, ca urmare a ploilor torrențiale, care au devastat statul Rio de Janeiro. Inundațiile și ploile care s-au abătut în ultimele zece zile asupra unor regiuni din Brazilia sînt considerate ca cea mai mare catastrofă din ultimul secol. La Rio de Janeiro, dezorganizarea serviciilor publice a devenit alarmantă. În acest oraș, cu 4 milioane de locuitori, distribuția apei potabile și energiei electrice se face în mod rațional și neregulat, situație care va continua să persiste încă multe săptămîni de acum încolo. Potrivit experților, este necesar să se procedeze la o revizuire a planurilor de infrastructură urbanistică, cu scopul de a se evita o paralelă totală a orașului Rio de Janeiro.

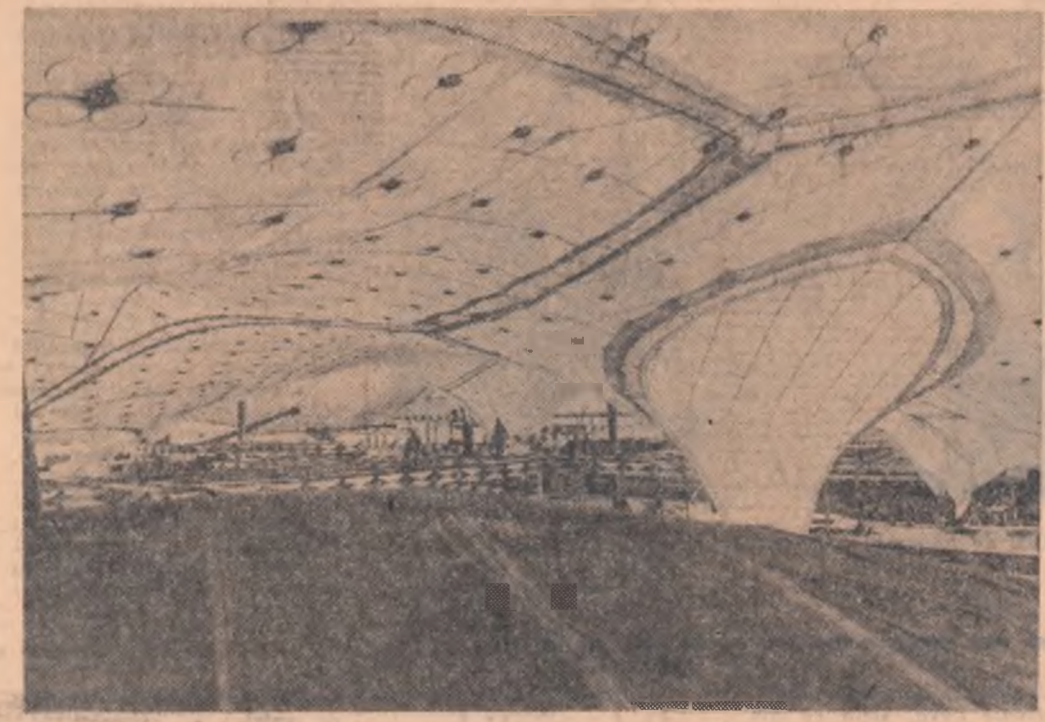

R. P. MONGOLĂ. Imagine a cartierului Cerlomușki din Ulan-Bator

Proiecte tunisiene

După patru ani de studii, proiectul integrat de valorificare a Tunisiei centrale a intrat în faza realizării, care va dura 25 de ani. Această acțiune, finanțată în mod egal de către guvernul tunisian și Organizația Națiunilor Unite, cuprinde guvernatele Kasserine, Kairouan și nordul regiunii Gafsa. Crearea de pășuni, asigurarea și dezvoltarea creșterii animalelor, plantarea de ficuși pe o suprafață de 100.000 ha în cadrul reconvertirii culturilor, constituie prima fază a realizării acestui proiect. Aplicarea proiectului este încredințată societăților regionale ale guvernatorilor interesate. Totodată, va fi creat un birou central, comun, în scopul coordonării serviciilor tehnice și de administrație.

Referindu-se la această importantă lucrare, cotidianul „Es-Sahab” scrie: „Ambitiosul proiect de valorificare a Tunisiei centrale poate să fie considerat drept una dintre cele mai mari campanii întreprinse împotriva subdezvoltării. El este important pentru că urmărește modificarea metodelor de cultură care vor permite să se obțină cele mai bune produse și cele mai bune prețuri, alături de indispensabile unelte și celulare, sporirii exporturilor noastre pe piața mondială unde concurența se accentuează zi de zi”.

Pavilionul Republicii Federale a Germaniei la expoziția mondială din Montreal va fi sub aspect arhitectonic puțin obișnuit. La ora actuală „cortul de circ”, cum este denumit pavilionul, este ridicat pe insula de pe fluviul Sf. Laurențiu, iar construcția interioară a fost și ea începută. O plasă deasă din funii de sîrmă se întinde peste opt pioni. Pe pămînt, plasa de metal este fluturată de trei cizmeți de beton și perfect întinsă de coarde înconjurătoare. Deducerile acestei construcții, la o distanță de circa 50 de centimetri, se află acoperișul propriu-zis al pavilionului, o țesătură acoperită cu poliester, foarte rezistentă la intemperii. Acest acoperiș este subțire și potrivit perfect cu formele bizare ale plasei. Ilustrația noastră înfățișează ultimele lucrări la montarea acoperișului. Lumina pătrunde prin straturile transparente și prin ferestrele în formă de frunză, cu geamuri din material plastic.

Un „manual” al omului de afaceri

În S.U.A. există o mare „întreprindere de personal interimar” — care pune la dispoziția firmelor și persoanelor interesate, pe termen limitat, specialiști de cele mai variate calificări, în cele mai diferite domenii de activitate. Întreprinderea se numește „Manpower” și are 500 de birouri cu 250.000 funcționari repartizați în zece de țări. Avînd o importanță scursă și în Franța, președintele companiei americane, Elmer L. Winter, s-a gîndit să publice o carte în care să împărtășească din

experiența sa pentru uzul compatrioților săi dornici de a-și extinde afacerile. Cartea a fost scrisă și însoțită de un manual care conține informații despre activitatea și finanțarea acesteia. Va putea oare informa compania „Manpower” pe calea sa franceză cum ar putea scăpa de nedorita concurență venită de peste ocean?

Rezultatul alegerilor din Japonia

Potrivit știrilor sose din Tokio, pînă la închiderea ediției, partidul liberal-democrat de guvernămint, a obținut majoritatea absolută în alegerile desfășurate duminică pentru Camera Reprezentanților.

Astfel, din cele 486 de locuri ale Camerei, partidul condus de premierul Sato a obținut 277 de mandate. Alte rezultate sînt: partidul socialist 140 locuri, partidul comunist 5, partidul Komeito 25, democrat-socialiștii 30 și independenții 9. Observatorii din capitala japoneză menționează că aceasta este cea de-a noua victorie a conservatorilor, cîștigată în cursul celor zece alegeri parlamentare ce au avut loc în Japonia, de la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial. Se menționează, de asemenea, că primele victorii de duminică, ale partidului liberal-democrat au fost obținute în circumscripțiile tradiționale, unde acest partid se bucură de o influență de necontestat. Pe de altă parte, se remarcă faptul că partidul socialist se bucură de o influență tot mai largă în centrele industriale unde a obținut cele mai multe voturi.

Actul următor...

Conductele care leagă cîmpurile petroliere din nordul Irakului cu coasta mediteraneană sugerează imaginea unui organism cărui să lipsească viața. La Kirkuk stațiile de pompare a „aurului negru” au rămas încremenite. În portul Banias petrolierele nu și-au mai făcut apariția. Artera prin care, în anul trecut, s-au îndreptat către Mediterană 40.000.000 tone de țitei brut este paralizată. De multe săptămîni, nici o singură picătură de petrol nu s-a mai scurs...

„Conflictul petrolului” a intrat într-un stadiu acut. La sfîrșitul săptămîinii trecute a expirat ultimatumul pe care Irakul l-a adresat consorțiului „Iraq Petroleum Company”. În esență, Bagdadul cerea ca pînă la 27 ianuarie I.P.C. să reia pomparea petrolului irakian. Operațiunea presupunea reglementarea bilaterală a diferendului cu Siria. Săptămîna pe care Irakul a acordat-o gigantului petrolier a trecut fără ca situația să fie modificată. „Iraq Petroleum Company” s-a învîlbit în tăcere. Faimoasa companie a devenit de o discreție a fără precedent. Exponenții ei refuză orice dezvoltări cu privire la proiectele viitoare. În cazul de față, tăcerea încăpățînată nu poate netezi calea spre o înțelegere...

Actul al doilea al îndrîjnitului conflict are ca scenă Bagdadul. I.P.C. nădădușe că poziția irakiană va fi alta (rezervația, însă chiar pînă la porțile neutralității) decît cea a Siriei. Stăpîniții companiei calcuiau că implicațiile grave ale blocării conductelor asupra economiei irakiene (exportul petrolului reprezintă izvorul nr. 1 al veniturilor Irakului) vor determina guvernul de la Bagdad să exercite presiuni asupra Siriei pentru ca aceasta să-și modifice atitudinea față de I.P.C. Într-un discurs, președintele Abdul Rahman Aref a acuzat „Iraq Petroleum Company” de a fi încercat să împingă Irakul într-un conflict cu Siria. El a precizat că „Irakul nu este parte în conflictul dintre Siria și companie” și că „guvernul irakian nu va renunța la niciunul din drepturile sale asupra resurselor naturale ale țării”. Președintele a respins ideea exprimată în unele cercuri politice irakiene, favorabile unui compromis imediat de a se construi o nouă conductă petrolieră care să lege Irakul de portul Baira trecînd prin Golful Persic, ceea ce ar fi presupus evitarea tranzitului pe teritoriul sirian.

se produc de partea cealaltă a baricadei — între Siria, Irak și Liban. Manevra n-a avut însă efectul prevăzut de autorii ei.

Irakul a atras atenția companiei asupra termenilor conținutei în vigoare. Societatea și-a asumat obligația de a extrage un minimum de 20.000.000 tone de țitei din exploatarea situate în nordul Irakului. Nerespectarea acestei prevederi conferă Bagdadului dreptul de a confiscă bunurile I.P.C. de la Kirkuk. În lumea arabă se subliniază posibilitatea ca Irakul să procedeză la naționalizarea conductelor și a stațiilor de pompare. O asemenea măsură radicală ar modifica datele inițiale ale problemei, atribuitul noi dimensiuni „conflictului petrolului”. În zilele imediat următoare (poate chiar în cursul săptămînii) reacția Irakului va deveni cunoscută. Cotidianul AL BALAD afirmă că „guvernul irakian nu se gîndește să accepte formulele de captivitate pregătite de conducerea companiei, ci dimpotrivă va adopta o poziție mai hotărîtă”. Actul următor din îndelungatul conflict (în fond, actualul diferend nu reprezintă decît un episod dintr-o neîntreruptă luptă) ar putea deveni decisiv...

M. RAMURĂ

„Barierele”

La sfîrșitul conferinței sale de presă de la Paris, un ziarist l-a întrebat pe premierul britanic dacă chestiunea intrării Angliei în Piața comună mai rămîne în actualitate după convorbirile cu generalul de Gaulle. Wilson a răspuns: „Da, domnule, rămîne ÎNCĂ de mare actualitate”.

Cuvintele acestea pot fi interpretate în diferite feluri. Ele ar putea semnifica de pildă, convingerea că problema rămîne actuală pentru că nu a fost rezolvată încă negativ. S-ar putea însă ca acest cuvînt încă să exprime rezerve serioase, dacă nu îndoieli în ce privește reușita operațiunii. În tot cazul dacă ne orientăm după declarațiile

făcute în Camera comunelor (Wilson: „sondajele noastre au relevat dificultăți enorme pe care le avem de împlinit”) reiese că negocierile britanice sînt înclinată mai degrabă la pesimism decît la siguranță de sine.

„Marea barieră” pusă la Paris rămîne închisă. Și nimic nu arată că suspiciunile de ordin politic care au determinat vetoul francez în ianuarie 1963 au fost depășite. E vorba de temerile franceze că prezența engleză ar altera înseși esența Pieței comune și ar crea un „nucleu anglo-saxon” care să permită consolidarea și chiar dezvoltarea pozițiilor americane pe continentul european. În ce privește „barierile” de ordin economic acestea sînt, de asemenea — așa cum le definea ministrul de externe britanic — „dure și foarte greu de trecut”. La Paris, potrivit indicilor semi-oficiali nu s-a manifestat un entuziasm vizibil față de tezele lui Wilson despre avantajele pe care alăturarea Angliei la C.E.E. le-ar aduce în domeniul tehnologic, în special al electronicii. Iar refuzul Londrei de a face concesii sensibile în acceptarea politicii agrare a Pieței comune este de natură să mențină la cel mai scîzut nivel „înțelegerea” Parisului pentru inițiativa lui Wilson pentru inițiativa lui Wilson (dat fiind că interesul larg și în orice caz cel mai profitabil al Franței în C.E.E. se înscrie tocmai în sfera valorificării produselor sale agricole). În ansamblu, așa cum constata DAILY TELEGRAPH analizînd desfășurarea convorbirilor franco-britanice „una din dificultățile majore ale intrării Marii Britanii, este că ea ar putea afecta balanța și dezvoltarea generală a Pieței comune sau, în orice caz ar transforma-o în așa fel încît ar fi mai puțin avantajoasă pentru Franța”.

În fapt temerile pentru „povara” pe care și-ar lua-o prin asocierea engleză într-un moment în care Marea Britanie e într-o vîrstă „lipsă de sănătate economică” (ca să folosim expresia delicată a ziarului italian CORRIERE DELLA SERA) se manifestă nu numai în capitala franceză. Ele s-au făcut, de altfel, observate și la etapa italiană a turneului de sondaj al lui Wilson.

Balanța de plăți britanică s-a deteriorat din nou la începutul acestui an. Dificultățile industriei britanice nu numai că nu s-au ameliorat, ci s-au accentuat. În plus implantarea capitalului american se desfășoară într-un asemenea ritm și volum încît membrii Pieței Comune au motive serioase să se întrebe cum se poate împăca această implantare masivă cu imperatiile negocierilor europene. Chiar în ziua în care premierul englez vorbea la Strassbourg despre „vocația europeană a Marii Britanii” la Londra se anunța că grupul de industrie automobilistică englez Rootes a trecut sub control monopolului american Chrysler. Ceea ce face ca mai bine de jumătate din industria de automobile britanică să se afle actualmente sub control american.

Cert este că inițiativa primului ministru englez, cu vaste implicații politice și economice înfruntă dificultăți mari. Aceasta nu numai în capitalele Pieței comune. La Londra s-au făcut mereu mai puternic auzite temerile că petraclățile britanice îndelungate în problema aderării la C.E.E. ar putea dauna prestigiului Angliei. Sedința închisă a grupului parlamentar laborist, desfășurată după întoarcerea lui Wilson de la Paris s-a transformat într-o adevărată demonstrație de protest împotriva politicii guvernului, în problema aderării la Piața comună.

În capitalele vest-europene Wilson e considerat un negociator mult mai abil și mai greu de manevrat decît a fost MacMillan în 1963. Dar factorul abilitate nu este cel mai important și în nici un caz nu este esențial într-o operațiune complexă ca cea întreprinsă de guvernul britanic.

EM. RUCĂR

Anchetă la Cape Kennedy

● Depoziții contradictorii ● Au avut loc și alte incendii ● Întîrzierea programului „Apollo”

Comisia de anchetă instituită pentru a analiza împrejurările accidentului de la Cape Kennedy, în urma cărui cosmonaut Virgil Grissom, Edward White și Roger Chaffee și-au pierdut viața în momentul cînd experimentau funcționarea cabinei spațiale „Apollo-1” pe rampa de lansare, își continuă lucrările.

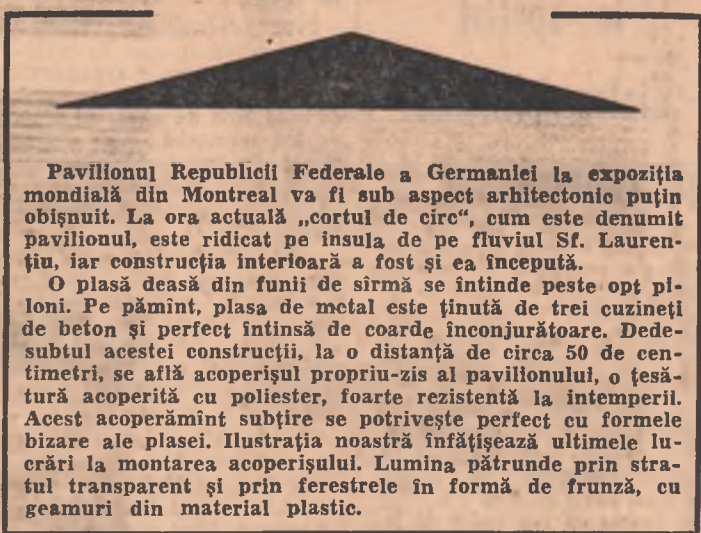
Pînă în prezent, comisia nu a dat publicității nici un comunicat. Lucrările comisiei se desfășoară în cel mai strict secret. Se știe numai că experții au auzit mai mulți martori, dar depozitiile lor nu concordă în ce privește problema cauzală a furtunii electrice care a provocat explozia oxigenului pur pe care îl respirau cosmonauții.

Potrivit martorilor oculari, violența incendiului din cabina „Apollo” a provocat distrugerea completă a scuturilor pe care se aflau cei trei cosmonauți. Acesta din urmă a fost calcinat, înaintea ca să-și poată da seama ce s-a întimplat.

Tragedia de la Cape Kennedy a declanșat o via controversă în cercurile specialiștilor privind utilitatea folosirii oxigenului pur în „cabinele spațiale americane”. Într-un interviu acordat ziarului „Rochester Democrat and Chronicle”,

dr. Wallace Fenn, directorul centrului de cercetări spațiale de la Universitatea Rochester, a declarat că incendiul asemănător aceluia care s-a produs vineri pe bordul cabinei „Apollo” au avut loc și în trecut, în cursul unor zboruri și multe în camerele de decomprimare, unde cosmonauții au putut să se salveze numai datorită faptului că erau mult mai mari decît cabina „Apollo”. Dr. Fenn nu a precizat datele și nici locurile unde s-au produs aceste incendii. Pe de altă parte, într-un raport înaintat recent Administrației naționale pentru problemele aeronauticii și cercetarea spațiului cosmic (N.A.S.A.), dr. Fenn a recomandat ca oxigenul pur care sînt alimentaii cosmonauților americani să fie amestecat cu gaze inerte amestec mult mai puțin periculos.

După cum relatează agenția France Presse, N.A.S.A. examinează acum modificarea „mediului respirator” al cosmonauților americani prin folosirea unui amestec de azot și oxigen în locul oxigenului pur. Specialiștii de la Cape Kennedy au subliniat că în cabinele spațiale sovietice riscurile de accident sînt mult mai reduse față de cele americane. Dacă va fi luată o hotărîre în această problemă se consideră că vor fi necesare lucrări suplimentare, astfel încît primul zbor orbital „Apollo” nu va putea avea loc înainte de mijlocul verii. Echipajul viitoarelor cabine spațiale va fi alcătuit din echipajul de rezervă al cosmonauților care au pierit vineri: Walter Schirra, Donn Eisele și Walter Cunningham. Oricum, se consideră că din cauza accidentului de vineri programul „Apollo” va trebui să aștepte o întîrziere și prima misiune cosmică americană prevăzută să eșueze în Lună la sfîrșitul anului 1968 sau începutul anului 1969 va putea face aceste decît la începutul anului 1970.

Iarna în orașul belgian Bruges